

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 02 stycznia 2017 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od M. K. kwoty 5.258,78 zł i zwrotu kosztów postępowania w kwocie 66,66 zł. Powód wskazał, iż roszczenie objęte pozwem stanowi część zaległości pozwanej w spłacie zadłużenia wynikającego z umowy kredytu (pozew, k. 1-3).

W dniu 13 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty, k. 4).

Pozwana wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym kwestionując roszczenie co do wysokości domagała się oddalenia powództwa w całości (sprzeciw, k. 4v.-5v.).

Postanowieniem z dnia 04 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwemu miejscowo (postanowienie, k. 8v.).

W dalszym toku postępowania powód wniósł nadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania w kwocie 21,92 zł (pismo powoda, k. 14).

Pozwana na terminie rozprawy w dniu 30 listopada 2017 r. oświadczyła, że nie kwestionuje kwoty dochodzonej pozwem i wniosła o rozłożenie świadczenia na raty z uwagi na trudną sytuację finansową (protokół rozprawy, k. 44).

Pozwany nie wyraził zgody na rozłożenie dochodzonego pozwem roszczenia na raty (pismo powoda, k. 57-57v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 maja 2009 r. pozwana M. K. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu. Nr (...). Na podstawie w/w umowy G. B..A. udzielił pozwanej kredytu w kwocie 27.058,82 zł, w tym na sfinansowanie: zakupu pojazdu na warunkach określonych w umowie (20.000,00 zł), prowizji bankowej (1.352,94 zł), kosztów objęcia kredytobiorcy ubezpieczeniem a wypadek zgonu (2.705,88 zł) i innych wydatków kredytobiorcy (3.000 zł). Spłata kredytu dokonywać miała się w 60 miesięcznych ratach, z której pierwsza wynosiła 871,90 zł i następne po 730,51 zł, w terminach wynikających z harmonogramu. Kredyt oprocentowany był wg zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 20,90% w stosunku rocznym. Strony ustaliły, że za okres opóźnienia w spłacie raty lub jej części strony Bank naliczy odsetki od zadłużenia przeterminowanego (odsetki karne). Bank zastrzegł sobie prawo wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia w razie zwłoki pożyczkobiorcy w zapłacie dwóch pełnych rat, po uprzednim pisemnym wezwaniu kredytobiorcy do spłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania (umowa kredytu nr (...) wraz z harmonogramem spłaty, k. 18-20v.)

Na wniosek pozwanej, aneksem z dnia 05 grudnia 2011 r. strony dokonały zmiany harmonogramu spłaty kredytu w wysokości 17.075,15 zł (aneks nr (...) wraz z harmonogramem spłat, k. 21-22).

Na wniosek pozwanej restrukturyzację zadłużenia, mocą aneksu z dnia 09 stycznia 2014 r. strony wydłużyły czas spłaty kredytu o 12 miesięcy, tj. do dnia 16 czerwca 2016 r. (aneks z dn. 09.01.2014 r., k. 23-25; harmonogram spłaty, k. 28).

Na ponowny wniosek pozwanej restrukturyzację zadłużenia, mocą aneksu z dnia 21 kwietnia 2015 r. strony wydłużyły czas spłaty kredytu o kolejne 6 miesięcy, tj. do dnia 16 listopada 2016 r. (aneks z dn. 21.04.2015 r., k. 26-27).

W związku z zaległościami w spłacie kredytu, w dniu 24 maja 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty łącznej kwoty 1.704,24 zł w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia pisma (wezwanie do zapłaty z dowodem nadania, k. 29-30v.).

Pozwana nie dokonywała ustalonych ratalnych spłat zadłużenia, w konsekwencji pismem z dnia 29 czerwca 2016 r. powód wypowiedział pozwaną umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia pisma. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwaną w dniu 26 lipca 2016 r. (wypowiedzenie umowy wraz z zpo, k. 31-32v.).

W dniu 08 września 2016 r. powód skierował do pozwaną ostateczne wezwanie do zapłaty łącznej kwoty 5.121,62 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem dochodzenia należności w postępowaniu sądowym. Pozwana odebrała wezwanie do zapłaty w dniu 15 września 2016 r. (ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z zpo, k. 33-34v.).

W dniu 20 grudnia 2016 r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. sporządził wyciąg z ksiąg banku nr (...) i stwierdził, że w księgach banku figuruje wymagalne zadłużenie przysługujące mu wobec dłużnika M. K. z tytułu umowy nr (...) z dnia 07 maja 2009 r., zmienionej aneksami z dnia 05 grudnia 2011 r., 09 stycznia 2014 r. i 21 kwietnia 2015 r., które to zadłużenie na dzień wystawienia wyciągu wynosi łącznie 5.258,78 zł, w tym kwota pieniężna z tytułu niespłaconego kapitału w wysokości 4.840,73 zł, odsetki umowne naliczone od dnia 16 marca 2016 r. do dnia 08 września 2016 r. w wysokości 160,23 zł, odsetki za opóźnienie naliczone od dnia 16 marca 2016 r. do dnia 20 grudnia 2016 r. w wysokości 230,20 zł oraz opłaty i inne prowizje w wysokości 27,62 zł (wyciąg z ksiąg banku, k. 17).

Pozwana nie uregulowała kwoty dochodzonej pozwem (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda wskazanych wyżej dokumentów, albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd, analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Wobec potwierdzenia przez powoda faktu zawarcia z powodem umowy kredytu oraz ostatecznie niekwestionowania wysokości dochodzonego z tego tytułu roszczenia, okoliczności te pozostawały bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376 j.t. z późn. zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W niniejszym postępowaniu bezspornym było, iż pozwana zawarła z powodem umowę kredytu i umowa ta była trzykrotnie aneksowana na wniosek M. K. w zakresie zmiany harmonogramu spłat kredytu. Wynikało to z przedstawionej przez powoda umowy o kredyt i dalszych aneksów, opatrzonych podpisami pozwaną, których treści pozwana nie negocjowała w toku postępowania. Pozwana przyznała wprost, iż zawarła z powodem przedmiotową umowę a na terminie rozprawy w dniu 30 listopada 2017 r. wskazała, iż nie kwestionuje wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwana nie podniosła ostatecznie żadnych merytorycznych zarzutów w zakresie kwoty żądanej pozwem, wniosła jedynie o ratalną spłatę zadłużenia dochodzonego pozwem, stąd w obliczu przedłożonych przez powoda dowodów z dokumentów wykazujących roszczenie co do zasady i co do wysokości, należało powództwo uwzględnić w całości.

Pozwana przyznała, że zaprzestała spłaty zaległości powstałych z zaciągniętego kredytu i z uwagi na trudną sytuację finansową, zajęcie komornicze wniosła o rozłożenie świadczenia na raty. Wnioskowi temu oponował powód. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pozwaną o rozłożenie zasądzzonego roszczenia na raty. Na podstawie art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzzone świadczenie. Już z treści tego przepisu wynika, że jest on stosowany przez sąd fakultatywnie. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty traktuje się jako instytucję tzw. prawa sędziowskiego, z której Sąd korzysta przez przyzmat okoliczności, na które powołuje się strona ubiegająca się o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty. Wypadki szczególnie uzasadnione zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny, spełnienie świadczenia przez

pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe, byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (A. Jakubecki w: H. Dolecki, T. Wiśniewski (red.), Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, publikacja systemu LEX 2013 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2013 r., I ACa 1080/12 LEX nr 1313300).

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie takie szczególnie uzasadnione okoliczności nie występują. Należy zauważyć, że w latach 2011, 2014 i 2015 powód wyraził zgodę na zmianę harmonogramu spłat rat kredytu, z czego następnie pozwana i tak się nie wywiązała, w konsekwencji czego powód wypowiedział umowę kredytu i wystąpił o zwrot należności na drodze sądowej. Powód nie miał obowiązku przystawać na wnioski pozwanej co do zmiany ustaleń umownych w przedmiocie harmonogramu spłat, a jednak to uczynił, pozwana zaś mimo to nie wywiązała się ze swojego zobowiązania, co rodzi uzasadnione podejrzenie, że pozwana nie wywiąże się również z obowiązku spłaty rat, jakie mogłyby zostać określone przez Sąd. Podnoszone przez pozwaną okoliczności dotyczące jej trudnej sytuacji finansowej w związku z prowadzonym przeciwko niej postępowaniem egzekucyjnym nie stanowią, zdaniem Sądu, okoliczności uzasadniającej rozłożenie świadczenia na raty, albowiem dotychczasowa postawa pozwanej (która nie spłacała rat mimo trzykrotnej zmiany harmonogramu ich spłaty i wydłużenia czasu spłaty kredytu o 18 m-cy) nie gwarantuje, że świadczenie to będzie spłacała choćby w ratach. Rozłożenie należności na raty byłoby celowe tylko pod warunkiem, że istnieją realne widoki na spłatę owych rat przez pozwaną.

Na marginesie rozważań Sąd wskazuje, że pozwana zawsze może kierować taki wniosek bezpośrednio do powoda.

W świetle powyższego, powództwo zostało uwzględnione w całości i Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej koszty procesu niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Pozwana przegrała proces w całości, a więc zobowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Na koszty procesu w niniejszej sprawie złożyły się: koszty uiszczonej przez powoda części opłaty sądowej od pozwu w wysokości 66 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty związane z notarialnym uwierzytelnieniem pełnomocnictwa w kwocie 4,92 zł i kwota 0,66 zł tytułem zwrotu innych kosztów, zgodnie z niekwestionowanym ostatecznie żądaniem powoda.

W zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych, tj. części opłaty od pozwu w kwocie 184 zł, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c., nakazując pobrać powyższą kwotę na rzecz Skarbu Państwa – tut. Sądu od pozwanej jako przegrywającej niniejsze postępowanie.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

SSR Agnieszka Perehubka